

ще я уредите нѣкакъ; пакъ и на ония наши приятели, и съ правителството, и противъ правителството, все имъ е широко около шията. За менъ язъкъ, дѣто на тия мои години се объркахъ. Много се измавихъ, че слушахъ хората. Да земе сега нѣкой съ кундураджискитѣ калъпи или чука, та да ме удря по глава. — „Хайде, Милъ, да те направимъ кметъ!“ — „Бива! — рекохъ — нали сте ме намѣрили мунасиѣ, хатѣра ви не развалямъ; па, най-послѣ, малко ли кметове има отъ мене по-прости. И азъ разбирамъ нѣщо — живѣлъ съмъ между хора. Не съмъ като оня нашъ кметъ я, дѣто бѣ занесълъ на нивата селския печатъ да чукатъ съ него лукъ за тараторъ на жѣтваркитѣ я!“ Станахъ кметъ. Та защо? селяни да разправяшъ по цѣлъ день, душмани да вѣдишъ, да те псуватъ мѣжетѣ и да те кълнятъ женитѣ. Та и може ли всѣкому да угодишъ?!... Запалиха ми на нивата снопитѣ. Кой? Кажете ми го, да ви кажа. Седѣхъ кметъ двѣ години. „Хайде, послѣ рекоха, да те направимъ членъ въ постоянната комисия!“ Азъ вече бѣхъ възгренисалъ отъ служба, ама си рекохъ: „Хайде да се заловя на постоянна работа, щомъ е въ постоянна комисия, да се спечели нѣкоя пара, пакъ баримъ съ селяни нѣма да се разправямъ! — Пакъ приехъ. Но то излѣзе съвсѣмъ непостоянна работа. Добрѣ ми викаше жената — по-умна отъ менъ излѣзе: „Милъ, не се влачи по хорски умъ, гледай си занаята, царската служба не е до край. Наистина, пари зимаешъ, ама покрай тѣхъ ще изгубишъ и нашитѣ!... Оставилъ си кѣща и — всичко. Дѣ те? Въ дѣлникъ, празникъ все у града, ти да оправяшъ хорскитѣ и царскитѣ работи. По цѣли седмици наредъ не се прибирашъ вкъщи. Това твое ходене, скитане ще ни смрази, ще развали кѣщата! Виждамъ: ти не си прѣдишниятъ мѣжъ!... Имала тя право, ама кой да разбере? Трѣбва и жената да се послуша еднажъ въ десетѣтъ години. Сега нѣ, отвикнахъ отъ работа, а почнахъ да харча нашироко! Въ туреко врѣме бѣше по-добрѣ. Наистина, днесъ и повече се зима, ала четена пара лесно се харчи. Ако те пѣкъ изпѣдятъ и седишъ празденъ най-малко 3—4 мѣсеца, опапашъ спестеното, ако по-рано, — догдѣ и борча не